

3.4. *Styrket indsats overfor kvinder og børn på krisecentre*

I dag er kvinderne ofte overladt til sig selv, når de flytter fra et krisecenter og i egen bolig. Derfor foreslås det, at kommunerne forpligtes til at tilbyde kvinder med børn familierådgivning, hvor igennem kvinderne rådgives i forhold til bolig, økonomi, arbejdsmarked, skole, daginstitutioner og sundhedsvæsen. Forpligtelsen skal gælde uafhængigt af kommunalbestyrelsens vurdering af, hvilken støtte og hjælp kvinderne og barnet i øvrigt har brug for. Familierådgivningen skal være en koordinerende og sammenhængende støtte til kvinder med børn i voldsramte familier og har til formål at bidrage til, at kvinden og børnene kan få en ny og mere stabil tilværelse.

Efter gældende ret har kommunalbestyrelsen pligt til at yde omsorg og støtte til de børn og unge, der måtte have behov herfor under deres ophold på krisecenter. Det følger af servicelovens § 52 og § 109, stk. 1. Det er overladt til den enkelte kommunalbestyrelse at beslutte, hvilken hjælp der skal ydes. Hjælpen skal tildeles ud fra en konkret og individuel vurdering af behovet i den enkelte sag. Erfaringerne viser, at børn og unge på krisecentre ofte har brug for professionel og hurtigt hjælp til at bearbejde de ofte voldsomme og traumatiserende oplevelser, som barnet eller den unge har været udsat for – dels forud for opholdet på krisecentret dels som følge af deres midlertidige bo-situation på krisecentret. Det foreslås derfor at indføre en hjemmel til, at alle børn, der er fyldt 6 år, og som ledsager deres mor under dennes ophold på et kvindekrisecenter, skal tilbydes psykologbehandling uafhængigt af kommunens vurdering af, hvilken støtte barnet eller den unge i øvrigt har brug for.

3.5. *Udvidede beføjelser til Ankestyrelsen og de sociale nævn*

Hvis et barn eller en ung ikke får den fornødne hjælp, kan Ankestyrelsen og de sociale nævn efter gældende ret tage en sag op af egen drift. Ankestyrelsens og de sociale nævns egen drift kompetencer fremgår af § 65 i lov om social service. Ankestyrelsen og nævnene kan eksempelvis tage en sag op på baggrund af en henvendelse fra en borger, en fagperson eller på baggrund af en sag i medierne. Ankestyrelsen og de sociale nævn kan efter de nuværende regler i serviceloven træffe afgørelse om, at kommunalbestyrelsen skal: 1) iværksætte en såkaldt § 50-undersøgelse, 2) sørge for, at der afholdes en samtale med barnet eller den unge, 3) udarbejde en handleplan for den indsats, der iværksættes overfor barnet eller den unge, 4) revidere den udarbejdede handleplan eller 5) sørge

for, at der tales med barnet eller den unge under tilsynsbesøg på anbringelsesstedet. På den måde fungerer ankeinstanserne som et sikkerhedsnet i de tilfælde, hvor en kommunalbestyrelse fx ikke reagerer på en underretning om et barn eller en ung, der kan være truet, eller ikke efterlever lovkravene til sagsbehandlingen.

Hverken Ankestyrelsen eller de sociale nævn kan imidlertid efter gældende ret tage sager op, hvor der er tvivl om, hvorvidt kommunalbestyrelsen har truffet den rigtige afgørelse i spørgsmål om valg af anbringelsessted, herunder også valg af anbringelsessted ved flytning af barnet eller den unge fra et anbringelsessted til et andet, og om samvær med personer i barnets eller den unges netværk. Dette kan efter gældende regler kun ske, hvis sagen rejses af forældremyndighedsindehaveren eller af den anbragte unge over hhv. 12 år (ved valg af anbringelsessted og flytning) og 15 år (ved samvær). I afgørelser om disse forhold er der således ikke det samme sikkerhedsnet for børn under de nævnte aldersgrænser. Det foreslås derfor at udvide Ankestyrelsens og de sociale nævns egen drift kompetence, således at den også omfatter afgørelser om valg af anbringelsessted, herunder valg af anbringelsessted ved flytning af barnet eller den unge fra et anbringelsessted til et andet, samt afgørelser om samvær med personer fra barnets eller den unges netværk.

I sager, hvor der er tvivl om, hvorvidt et barn er truet, og hvor det formelle grundlag for en vurdering heraf er utilstrækkeligt, kan Ankestyrelsen og de sociale nævn – som omtalt ovenfor - efter gældende ret bl.a. pålægge kommunalbestyrelsen at udarbejde en undersøgelse af barnet eller den unge efter servicelovens § 50 eller at gennemføre en samtale med barnet eller den unge efter servicelovens § 48. Ankestyrelsen og nævnene kan imidlertid ikke fastsætte, hvor hurtigt kommunalbestyrelsen skal efterleve dette pålæg. Det foreslås derfor, at Ankestyrelsens og de sociale nævns beføjelser udvides, så Ankestyrelsen og de sociale nævn kan fastsætte en tidsfrist for, hvor hurtigt kommunalbestyrelsen skal efterleve et pålæg om at udarbejde en undersøgelse eller gennemføre en samtale med barnet eller den unge.

Endelig foreslås det, at afgørelser eller foreløbige afgørelser, de sociale nævn træffer i sager, som nævnene tager op af egen drift, skal kunne indbringes for Ankestyrelsen. Efter gældende ret kan disse afgørelser ikke indbringes for anden administrativ klageinstans eller for retten, mens Ankestyrelsens afgørelser i egen drift sager kan indbringes for retten. Forslaget indeholder derfor en hjemmel til at kunne indbringe de sociale nævns afgørelser i disse sager for Ankestyrelsen.